

MATĚJ HOLČÁK

Vzpomínky na Nás

MATĚJ HOLČÁK

Vzpomínky na Nás

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 115. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Matěj Holčák
Korektura, redakce a sazba:
Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková
Obálka: Ondřej David

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN
978-80-53064-83-5 (epub)
978-80-53064-84-2 (epub)

Tahle kniha je důkazem toho, že život je velká bouře a
pokud ji přečkáme, přežijeme do slunečného dne.

*Nikdy na nic nejste sami.
Je v pořádku požádat kohokoliv o pomoc.*

Anotace

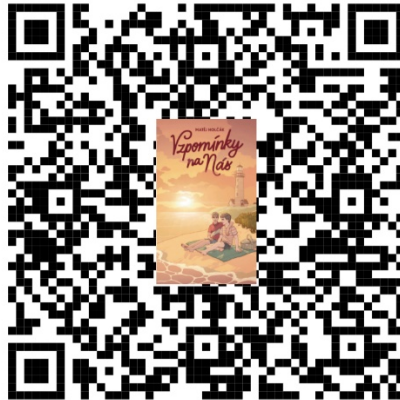
Domov je místo, kde se rodí naše nejhlubší vzpomínky – i ty, které bolí.

Alex se po letech vrací do města svého dětství, zpátky do ulice, kde se naučil smát, snít... a kde poprvé zlomil vlastní srdce. Netušil však, že tu znovu potká Daniela – kluka, který kdysi znamenal všechno, a jehož ztráta v něm zanechala prázdnotu, již nedokázal zaplnit.

Když spolu na půdě objeví starý deník plný jejich dětských slibů a tajemství, minulost začne znovu ožít. Každá stránka jim připomíná nejen to krásné, ale i to, co je rozdělilo. A čím víc čtou, tím více se musí ptát: je možné navázat tam, kde kdysi skončili, nebo se některé rány nikdy nezahojí?

Vzpomínky na nás je dojemný příběh o návratech, druhých šancích a o tom, že i praskliny v srdci mohou být tím, co nás činí krásnějšími. O lásce, která přetrvá roky, a o odvaze znovu jí uvěřit.

PLAYLIST

Man Of The Year – Lorde

All too well (10 minute version) (Taylor's Version) –
Taylor Swift

The 30th – Billie Eilish

Do I Ever Cross Your Mind – Sombr

Moon Song – Phoebe Bridgers

Holocene – Bon Iver

Matilda – Harry Styles

This Is Me Trying – Taylor Swift

Juliet – Cavetown

Prolog

Říká se, že domov je místo, které znáš poslepu. Kde víš, kolikrát zaskřípou schody, kam dopadá ranní světlo, i to, v jakých místech ti poprvé bouchlo srdce. Ale co když ten domov už neexistuje? Co když z něj zbyly jen stěny, které pamatují víc bolesti než smíchu?

Nikdy jsem si nemyslel, že se sem vrátím. Ne takhle. Ne s objemným batohem a mrakem nad hlavou plným pocitů, jež nedokážu pojmenovat, a s hlavou těžkou jako listopadové nebe.

V dětství mi tohle město připadalo obrovské. Všechno bylo nové. Stromy vyšší, lidé hlasitější, prostředí nabitější. Ale teď...

Teď se zdá, že všechno trochu ztichlo. Ulice dýchají jinak. Domy stárnou. A já taky. Ne navenek, ale uvnitř. Protože s některými ztrátami nezestárneš: s nimi vyrosteš násilně. V jediné noci. V jediném pohledu. V jediné větě, která tě rozbije.

Ten dům je stejný, a přesto cizí. Zůstaly květiny na parapetu, schránka s rezavým okrajem i otisky dlaní na zábradlí, které kdysi patřily někomu, kdo už tu není. Někdy mám pocit, že ten dům dýchá. Že cítí, že někdo odešel. Že ví, že já už nejsem ten, kdo se odtud před lety vzdálil.

Návraty nejsou jako ve filmech. Nečeká tě teplá náruč, ani dramatická hudba. Čeká tě ticho. A věci, které zůstaly přesně na místě, u něhož jsi je nechal. Jen ty už nejsi stejný.

Potkal jsem je znovu. Ty lidi, co byli kdysi všechno. Kamarády, co nosili stejná zranění, ale nikdy o nich nemluvili nahlas.

A taky jeho.

Toho, kdo mi připomněl, jak moc může bolet, když někoho ztratíš dřív, než jsi vůbec stihl říct, co jsi měl na srdci.

Byla to rychlá rána. Jako kulka do nicoty. A já zůstal stát, s otevřenou ránou a otázkou, zda-li se dokážu uzdravit.

Ale víš co? Možná ano.

Našel jsem – nejen – svůj deník. Starý, zaprášený, v nočním stolku. A v něm verzi mě, na kterou jsem zapomněl.

Byl tam ten kluk, co se smál hloupostem. Co měl sny. Co věřil, že láska je něco, co tě může zachránit. A já mu začínám znovu věřit. Protože i když ztratíš někoho, koho jsi miloval víc než sebe, můžeš znovu začít. Pomalu. Po kouskách.

Jako když slepuješ rozbitou vázu, i když víš, že praskliny už nezmizí. Ale někdy jsou právě ty praskliny tím, co z nás dělá něco krásnějšího. Možná právě díky nim vidíme svět jinak. Ostřeji. Opatrněji. Skutečněji.

Dnes už vím, že život není jen o tom přežít.

Je o tom milovat i tehdy, když víš, že můžeš přijít o všechno. Je o lidech, kteří s tebou zůstanou, i když se celý svět rozpadne. O tichých rukou, které tě zvednou ze dna, aniž bys musel cokoli říct.

Tohle je příběh o návratu. O ztrátě. O tom, co to znamená být doma. A hlavně o tom, jak najít sám sebe i tehdy, když máš pocit, že už z tebe nic nezbylo.

Protože žít znamená i padat. A milovat znamená riskovat, že tě to znovu zlomí.

Ale já bych si to i tak vybral znovu.

Vzpomínka z dětství:

Byl jsem dítě, když jsem pochopil, že život není postaven pouze na našem rozhodnutí. Otec skládal kufry do auta, zatímco matka neustále vytáčela spoustu čísel na telefonu. Všechno se odehrávalo tak rychle, nestihl jsem se vůbec rozloučit s mým drahým kamarádem Danielem.

„Proč se s ním nemohu jít rozloučit?“ zeptal jsem se matky, která už konečně začala mluvit do mobilu. Na reproduktor přiložila dlaň a podívala se na mě, tak zlostně.

„Do háje, Alexi, za dvacet minut nám poletí letadlo, na takové hlouposti teď nemáme čas, třeba mu po příletu napíšeš dopis nebo něco takového, to je teď jedno.“

Cítil jsem, jak se uvnitř mě cosi přelomilo. Jakási chuť k tomu žít podle příkazů někoho, kdo sám nevěděl jak naložit se svým životem. Matka neustále podržovala svou dominanci otci, zřejmě z něj sama měla strach.

„Okamžitě si nastupte, nebo už nám opravdu to podělaný letadlo odletí!“

A tak jako poslušné ovečky děláme to, co nám otec nakázal, protože nezbývalo nic jiného než ukázat, že jako dítě musí člověk poslouchat dospělé.

Možná že život je předurčený k tomu, abychom poslouchali ostatní, protože naše vlastní názory nejsou dost dobré k tomu, abychom někoho potěšili.

Byl jsem dítě, a i přes to jsem musel udělat obrovský krok, který stál mé přátelství s člověkem, jenž mi změnil život.

1. Kapitola

Alex

O čtrnáct let později...

Ruce mi leží na prsou, prsty se svírají, jako bych se snažil zpomalit vlastní tep. Splašený dech hledá rytmus a já se rozhlížím po verandě rozpadajícího se domečku – prkna vržou pod každým krokem, barva laku se odlupuje jako odtržené vzpomínky. Zhluboka se nadechuji, vzduch je ponurý a já cítím, jak mi do plic vniká chlad i napětí.

Tlukot srdce mi duní v krku, skoro to vypadá, že se chystá vyrazit ven. Mám pocit, že se v mých vnitřnostech odehrává bouře: smích a nevolnost se mi zdají téměř stejně hmatatelné, až z toho vyplývá představa, že je prožiju najednou. Pachuť v puse mi těžkou situaci neulehčuje.

Otevírám dveře a dům na Riverbend Street mě přivítá tichem. Nadechuji se a v nose mě pošimrá vůně dřeva, smíšená s časem. Je to jako políbení minulosti: lehké, něžné, a přesto dusivé.

Rozhlédnu se. Všechno tu pořád je. Pohovka, která se kdysi pomocí dek stala naším bunkrem. Fotky, jež vyprávějí příběhy, o kterých už nikdo nemluví. Váza, jen bez květin. Prázdnota, která bije do očí.

Stoupám po schodech. Všechno vrže stejně jako kdysi. Otevírám dveře svého pokoje. Je přesně takový, jak si ho pamatuju. Moje staré knihy, poličky se sbírkou mušlí

a falešných rostlin, přehoz od babičky. Všechno tu na mě čekalo. Naposledy jsem tu byl, když mi bylo šest let, a teď, když jsem se vrátil v mých dvacetinách, cítím obrovskou změnu.

Uběhlo čtrnáct let, a přesto se to tu nezměnilo.

Posadím se na postel. Ruce se mi třesou. Když se dotknu nočního stolku, najdu tam tu knihu. Kožený obal, okraje ošoupané, stránky poznamenané časem. Deník. Ten, co jsem si vedl, když jsem byl ještě někdo jiný. Když jsem si myslel, že láska je jednoduchá. Když jsem...

Ozve se zaklepání. Leknu se tak, že málem spadnu z postele.

„Alexi!“

Ten hlas bych poznal i po letech.

Teta Marjorie stojí přede dveřmi s koláčem v ruce a zářivým úsměvem. Vypadá úplně stejně: jako člověk, který tě obejmě tak, že zapomeneš, co tě bolí.

„Teto,“ vydechnu. „Pořád jsi stejně krásná.“

Pousměje se. Oči jí jiskří, když vejde dovnitř a přivoní k domu. A já si uvědomím, jak moc jsem rád, že tu pořád je. Jak moc mi chyběla.

Nabízí mi koláč, utírá prach v kuchyni, dělá to, co dělala vždycky: stará se o ostatní. A já jen sedím a přemýšlím, kdy naposledy se o mě někdo takhle postaral.

„Pořád sníš o tom, že budeš spisovatel?“ zeptá se, jako by mezi námi neuplynuly roky.

Ztuhnu. Srdce mi uvízne v hrdle a svět kolem ztratí barvy. Ta otázka se týkala jeho, a jen jeho. Toho, o kom jsem kdysi

psal. Toho, koho jsem možná nikdy nepřestal milovat.

„Něco mě sem přitáhlo zpátky,“ řeknu tiše. „Možná i psaní.“

Marjorie se usměje a jemně mi stiskne rameno.

„Některé věci v tobě zůstanou. A někdy se k nim musíš vrátit, abys našel sám sebe.“

„Vždycky jsi měla pravdu, teto.“

„Co kdybychom zašli do města? Mohl by ses podívat, co nového za těch pár let lidé s tímhle místem udělali.“

Přikývnu. I přesto že vím, že Riverbend Street nikdy nebylo bohaté město a nikdy se nemohly povolit velké stavby a opravy, se rád podívám na místo, kde jsem vyrůstal.

O chvíli později jsme už na cestě. Kráčíme bok po boku, já s batohem na zádech a ona s taškou na rameni. Povídáme si, smějeme se, vzpomínáme. Je to zvláštní, být zase tady. Všechno se změnilo a zároveň ne.

A pak ho uvidím. Nečekaně. *Náhle.*

Stojí u kraje náměstí, opírá se o sloup a v ruce drží kávu. Vypadá starší. Vyšší. Má jiné vlasy. Ale ty oči... ty bych poznal i poslepu.

Daniel.

Tělo mi ztuhne, ruce se mi samy stáhnou k tělu, tep mi divoce buší ve spáncích. Hlava se mi lehce zakymácí a prudký tok krve vběhne do tváří. Každý nadcházející nádech je tíživý, sotva slyšitelný.

„Danieli...?“ vyklouzne mi ze rtů, tiše, sotva slyšitelně, a přesto v tom slově je všechno – všechny roky, všechno, co jsem cítil a co možná stále cítím.

Pohlédne na mě. Obočí mu vystřelí vzhůru, koutky rtů cuknou. Založí ruce na prsou. A já nevím, jestli se smát, nebo utéct.

„Alexi?“

A v ten moment, v ten jediný moment, se mi svět zhroutí a znovu začne skládat. Protože tenhle příběh jsme možná nikdy nedopsali. A možná teď konečně můžeme.

Zírám na něj. Moje tělo se rozhoduje, jestli má utéct, nebo se rozplynout. Nakonec udělám krok. Nervózní, krátký krok vpřed.

„Hej... jo. Ahoj,“ zamumlám a rukou si zajedu do vlasů. Proč jsem to udělal? Teď vypadám, jako bych byl nervózní puberták.

„Dlouho jsme se neviděli,“ pronese. Jeho hlas je hlubší. Klidnější. A přesto se mu koutky úst třesou.

„Jo. Fakt dlouho. Vlastně... skoro roky, že?“ zasměju se. Trapně. Nesmyslně.

„A ty ses vrátil...?“

„Na chvíli,“ přikývnu. „Teda... možná. Ještě nevím.“

Nastane mezi námi ticho. Trapné. Tíživé. Oba koukáme do různých stran, jen ne na sebe. Já sleduju dlažbu. On víčko od kelímku.

„Takže... pořád maluješ?“ zeptá se nakonec.

„Jo. A ty? Pořád... eh... žiješ tady?“

„Jo,“ kývne. „Zase. Na chvíli.“

„To je... super?“ řeknu s tónem otázky, který mě donutí sevřít pěst.

„Jo, asi jo.“

Oba se zasmějeme. Krátce. Unaveně.

„Tak... třeba se uvidíme,“ pronese Daniel.

„Třeba jo.“

Usměje se. Otočí se a odejde.

A já zůstanu stát uprostřed náměstí s pocitem, že se celý Vesmír na chvíli zkroutil, a tak přemýšlím, co mám udělat dále.

Možná jen dýchat. Možná znovu psát. Možná... ho znovu poznat.

2. Kapitola

Daniel

Život přirovnávám k řece.

Minulost je voda, která už protékla. Už tě nesla, někdy prudce, někdy klidně, ale je *pryč*. Budoucnost je voda, která se teprve valí. Nevíš, kam přesně zamíří, ale můžeš jí pomoci najít směr. Můžeš změnit koryto. Tuhle myšlenku mi kdysi řekl někdo blízký. A já na ni poslední dobou myslím čím dál častěji.

Zrovna teď, když mě pálí slunce do očí a lituju, že jsem si nevzal brýle, je tahle metafora jediná věc, co mi dává trochu smysl.

„Sedm dolarů, prosím,“ ozve se prodavačka v pekařství. Proberu se, vytáhnu z peněženky drobné a podám jí je. Usměje se, popřeje mi hezký den a já vycházím zpět ven, do tepla, jehož hořkost má vliv na asfalt: skoro se lepí na podrážky.

Rozhlížím se. Město žije. Lidé se smějí, míjejí mě, každý má svůj příběh. Starý pár držíci se za ruce. Mladá máma s kočárkem. Děti běžící kolem fontány. Tohle místo je stejné, a přesto cítím, že už do něj tak docela nepatřím.

Možná jsem se změnil. Možná jen stárnu a možná mi jen někdo chybí. Možná on.

Zamířím ke knihkupectví. Nevím proč. Snad jen proto, že potřebuju na chvíli vypadnout z hlavy. Potřebuju najít svět,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Vzpomínky na nás.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.